

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 126/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	4		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 29.01.2020r. II K 36/16			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		M. D.	Relacje oskarżonego z A. K. (1), T. Ł. (1) i Ł. S. (1) w zakresie czynu przypisanego w	akta (...) Sądu Okręgowego w Koninie oraz protokoły przesłuchania A. K. i T. Ł. ze	7056v (...)-(...)

			pkt 2 zaskarżonego wyroku	sprawy (...) Sądu Okręgowego w K.	
			Skazanie M. G. (1)	wyrok (...) Sądu Okręgowego w P.	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
1. 2.	akta (...)Sądu Okręgowego w K.oraz protokoły przesłuchania A. K. i T. Ł. ze sprawy (...) Sądu Okręgowego w K. wyrok (...) Sądu Okręgowego w Poznaniu wyrok Sądu Okręgowego w P.z dnia (...) dot.	Ocena ww. dowodów jest analogiczna do tej, którą sąd I instancji zawarł w pkt 2.2 na s.8-9 uzasadnienia zaskarżonego wyroku w pkt 1a,e; 1b, e; 1c, e. W znacznym zakresie są to bowiem materiały			

	<p>skazania M. G. (2)</p>	<p>postępowania przygotowawczego, które funkcjonowały już w niniejszej sprawie, bądź protokoły przesłuchania ww. w trakcie procesów (...) i (...), które nie dot. osoby M. D.. Wyjątkiem w tym zakresie jest w zasadzie fragment protokołu przesłuchania A. K. z dnia (...) (k.1878v-1879 tom X akt (...)). Są one – co do istoty – zbieżne z twierdzeniami ww. które miały miejsce w niniejszej sprawie. Przeprowadzenie tych dowodów nie miało więc wpływu na odmienne rozstrzygnięcie sprawy.</p> <p>Dokument urzędowy, który nie był kwestionowany.</p>	
<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów</p>			

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	Apelacja Prokuratora : Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na treść orzeczenia, wyrażający się w niesłusznym uznaniu, że : a) zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny	

przypisanie oskarżonym :	# częściowo zasadny
• M. D. – sprawstwa w zakresie zarzuconych przestępstw ujętych w pkt I (z art.258 § 3 kk), IV (art.65 § 1 kks w zw. z art.37 § 1 pkt 2 kks w zw. z art.6 § 2 kks w zw. z art.64 § 1 kks) i V (z art.204 § 1 i 2 kk w zw. z art.12 kk w zw. z art.65 § 1 kk w zw. z art.64 § 1 kk) części wstępnej wyroku,	# niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny
• G. K. – sprawstwa w zakresie zarzuconych przestępstw ujętych w pkt VII (z art.258 § 1 kk), a także przyjęcie, iż w ramach zachowania opisanego w pkt 12 wyroku (z art.204 § 1 i 2 kk w zw. z art.12 kk) dopuścił się	# częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny

działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez M. D., w skład której wchodził również J. L. (1), inna ustalona osoba i E. D. (1),	# częściowo zasadny
• E. D. (1) – sprawstwa w zakresie zarzuconych przestępstw ujętych w pkt IX (z art.258 § 1 kk), a także przyjęcie, iż w ramach zachowania opisanego w pkt 12 wyroku (z art.204 § 1 i 2 kk w zw. z art.12 kk) dopuścił się działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez M. D., w skład której wchodził również J. L. (1), inna ustalona	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny

osoba i G. K.,	# częściowo zasadny
skutkujący uniewinnieniem	# niezasadny
M. D. od przytoczonych w	# zasadny
pkt I, IV, V, G. K. od czynu z pky	# częściowo zasadny
VII, E. D. (1) od czynu z pkt IX, a także zmianą opisu czynów zarzucanych G. K. w pkt VIII i G. (tak w oryginale na s.2 apelacji)	# niezasadny
D. w pkt X, wyrażonych odpowiednio w pkt 12 i 15 sentencji, podczas gdy analiza materiału dowodowego, w postaci utrwalonych treści rozmów w ramach kontroli operacyjnej Poker, Skat 1 i Skat 2 a także zeznań K. P., M. K., A. M., B. C. oraz wyjaśnień M. D., prowadzą do odmiennych wniosków,	
• D. D. (2) – sprawstwa w zakresie zarzucanego czynu ujętego w pkt XII (z art.65 § 1 i 3 kks) wyroku i	

uniewinnieniem
od tego
czynu,
podczas gdy
analiza
zeznań
świadków P.
W. i A. W.
(1),
ocenianych
w
kontekście
protokołów
przeszukania
posesji,
ekspertyzy
biegłego w
dziedzinie
toksykologii,
prowadzą
do wniosku
przeciwnego,

b) zachodzi
szczególnie
uzasadniony
przypadek
przemawiający
za warunkowym
zawieszeniem
wykonania kary
pozbawienia
wolności
orzeczonej
wobec K. N. (1),
w szczególności
po stwierdzeniu,
iż oskarżona
uczyniła sobie
z przestępstwa
stałe źródło
dochodu a
jedyna
okolicznością
łagodzącą
pozostaje
dotychczasowa
niekaralność
oskarżonej.

**Apelacja
obrońcy
oskarżonego
M. D. :**

1. naruszenie art.4 kpk i art.7 kpk poprzez wybiórczą, niepełną oraz dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego,

2. nierozpoznanie wniosku dowodowego obrony w zakresie dowodu z akt sprawy SO w K.o sygn. (...) i zapadłego w tej sprawie wyroku p-ko A. K. (1) i T. Ł. (1) (patrz protokół rozprawy z dnia(...)),

3. naruszenie art.393 § 2 kpk poprzez nieujawnienie tychże akt i niezaliczenie ich w poczet materiału dowodowego sprawy,

4. nierozpoznanie wniosku dowodowego obrony w zakresie dowodu z akt sprawy SO

w K.o sygn. (...)
toczącej się p-ko
S. i M. L. i in.
(patrz protokół
rozprawy z dnia
(...)),

5. naruszenie
art.393 § 2
kpk poprzez
nieujawnienie
tychże akt i
niezaliczenie ich
w poczet
materiału
dowodowego
sprawy,

6.
niewyjaśnienie
przez to
wszystkich
istotnych
okoliczności
sprawy
zwłaszcza w
zakresie
okoliczności
sprawy
zwłaszcza w
zakresie
okoliczności
pomówienia
przez A. K. (1), T.
Ł. (1) i Ł. S. (1) o
czyny zarzucone
M. D. (których
nie popełnił)
i ich motywacji
w dokonaniu
tychże
pomówień,

7. dokonanie
błędnych ustaleń
faktycznych,
polegających na
bezpodstawnym
przypisaniu
oskarżonemu

czynów, których
nie popełnił,

8. niesłuszne
przyjęcie wobec
oskarżonego
kwalifikacji
prawnej z art.56
ust.3 upn
poprzez błędną
wykładnię
pojęcia „znaczna
ilość substancji
psychotropowej”,

9. rażąco
surowy wymiar
orzeczonych
wobec
oskarżonego kar
jednostkowych
oraz kary łącznej
w rozmiarze
(...)lat i
(...)miesiący
pozbawienia
wolności.

**Apelacja
obrońcy
oskarżonych
G. K.
i E. D. (1) :**

1. błąd
w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia w
zaskarżonej
części, mający
wpływ na treść
rozstrzygnięcia,
a polegający
na tym, iż
błędnie przyjęto
sprawstwo
oskarżonych w
zakresie
przypisanych im

czynów, za które
zostali skazani
w pkt 12
i 15 wyroku,
podczas gdy
wnikliwa analiza
zgromadzonego
w
przedmiotowej
sprawie
materiału
dowodowego i
jego ocena
dokonana
zgodnie z
przesłankami
art.7 kpk
sprawstwa
oskarżonych nie
potwierdza, w
szczególności
błędne i dowolne
ustalenie:

- że oskarżeni
czerpali
korzyści
majątkowe
z
uprawiania
prostyucji
przez inne
osoby,
- że oskarżeni
działali na
polecenie
innych
osób,
- że oskarżeni
uzgadniali z
innymi
osobami
okoliczności
dowozu
klientów do
miejsca
świadczenia

usług
seksualnych,

2. naruszenie
art.5 § 2
kpk poprzez
rozstrzygnięcie
niedających się
usunąć
wątpliwości na
niekorzyść
oskarżonych K. i
D.,

3. dowolne
ustalenie
korzyści
majątkowej, jaka
zdaniem sądu I
instancji
osiągnąć mieli
oskarżeni z
popelnienia
przestępstwa
przypisanego w
pkt 12 i 15
wyroku.

**Apelacja
obrońcy
oskarżonej K.
N. (2) :**

1. błąd
w ustaleniach
faktycznych
mający wpływ na
treść orzeczenia,
polegający na
dowolnym
przyjęciu przez
sąd wyrokujący,
iż oskarżona
dokonała
zarzucanych jej
czynów, podczas
gdy z
całości kształtu
materiału
dowodowego w
sprawie (biorąc

po uwagę
wyjaśnienia M.
D.
w postępowaniu
przygotowawczym
odnośnie
oskarżonej)
wynika, iż K.
N. (2) nie
jest sprawcą
zarzucanych jej
przestępstw,

2. sprzeczność
istotnych
ustaleń Sądu z
treścią materiału
dowodowego
zebranego w
sprawie, w
szczególności
ustalenie
sprawstwa
oskarżonej w
oparciu o
zeznania
świadców A. W.
(2) (obecnie M.
) , oraz K. P.,
które to dowody
nie potwierdzają
faktu
popelnienia
zarzucanych
oskarżonej
przestępstw,
ponieważ
powyższe
zeznania ww.
osób wynikają
z osobistych
uprzedzeń
świadców co do
osoby
oskarżonej.
Nadto zeznania
świadców są
sprzeczne ze
sobą i tym
samym nie

stanowią
jednoznacznego
dowodu, iż
oskarżona
popełniła
zarzucane jej
czyny,

3. rażące
naruszenie
przepisu art.7
kpk, które miało
istotny wpływ na
treść orzeczenia
poprzez
przekroczenie
granicy
swobodnej
oceny dowodów,
podjęcie tej
oceny w sposób
dowolny,
sprzeczny z
zasadami wiedzy
i doświadczenia
życiowego w
sposób
uniemożliwiający
ustalenie
prawdy
obiektywnej, w
szczególności
poprzez
przypisanie
sprawstwa i
winy w zakresie
skazania K. N.
(1) za zarzucany
jej czyn na
podstawie
nieprawdziwych
zeznań P. P.
(1) (wówczas
J.) złożonych
w postępowaniu
przygotowawczym,
co stanowiło jej
linię obrony,
które to zeznania
zostały

następnie
odwołane w toku
postępowania
przed sądem,

4. obrazę
przepisów
postępowania tj.
art.5 § 2
kpk poprzez
rozstrzygnięcie
nie dających się
usunąć
wątpliwości na
niekorzyść
oskarżonego
(zasada in dubio
pro reo),

5. obrazę
przepisów
postępowania,
mający istotny
wpływ na treść
orzeczenia, tj.
art.410 kpk,
polegającą na
pominięciu
istotnych
okoliczności
sprawy i oparcia
ustaleń
faktycznych na
dowolnie
wybranej części
materiału
dowodowego, co
spowodowało
dokonanie
błędnych ustaleń
faktycznych (w
szczególności
korzyści
majątkowej
które uzyskała
oskarżona),
przyjętych
następnie za

	podstawę wyroku.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Apelacja Prokuratora :</p> <p>Zarzuty apelacji oskarżyciela publicznego znalazły akceptację w części.</p> <p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych okazał się uzasadniony co do uniewinnień oskarżonych M. D., G. K. i E. D. (1) od czynów wskazanych w pkt 1, 5, 6, 11 i 14 zaskarżonego wyroku. Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska wyrażonego na s.22 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, że grupa opisana w akcie oskarżenia nie funkcjonowała. W doktrynie przyjmuje się, że zorganizowana grupa</p>			

przestępcza w rozumieniu art.258 § 1 kk to ugrupowanie składające się z co najmniej 3 osób, posiadające trwałą strukturę pionową (z wyodrębnionym ośrodkiem decyzyjnym) albo poziomą (bez wyodrębnionego ośrodka decyzyjnego), wykazujące odrębności od zasad przyjętych w danym społeczeństwie i nie identyfikujące się z nimi, o więziach psychologicznych łączących poszczególne jednostki, świadomie zmierzające do realizacji zamierzonego celu jakim jest popełnienie czynu zabronionego (de: M., (...) , s. 112). Z kolei kierowanie taką grupą w myśl art.258 § 3 kk to pełnienie funkcji władczych w grupie, wydawanie wiążących poleceń ich

członkom.
Odpowiada z
art.258 § 3
kk ten, kto
kieruje nie tylko
całością grupy,
lecz także ich
wyodrębnianymi
elementami,
które jednak
spełniają
kryteria
samoistnej
struktury (vide:
S., (...) , s. 20;
M., (...) , s. 557).
Sąd odwoławczy
nie podziela
poglądu, że w
procederze
przesyłania
wyrobów
tytoniowych bez
akcyzy
uczestniczyli li
tylko J. L. (1)
i G. L.. Przeczą
temu nawet
wyjaśnienia
oskarżonego M.
D. z dnia
(...)(vide:
k.297). Trudno
też akceptować
stwierdzenie, że
materiały
uzyskane w
ramach kontroli
operacyjnej są
zbyt mało
jednoznaczne i
przekonywujący
aby przypisać
ww. winę i
sprawstwo (s.23
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku). Jest
wręcz
odwrotnie,

albowiem materiał ten wskazuje na rzeczywisty charakter relacji pomiędzy oskarżonym a J. L. (1), G. L. (obecnie L.) a nadto także J. L. z G. K. i E. D. (1). Należy przy tym zaznaczyć, że w stosunku do dwóch ostatnich oskarżonych wchodzi w grę działalność grupy związana z popełnianiem przestępstw polegających na czerpaniu korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez inne osoby. Oczywistym jest, że w ramach grupy poszczególni jej członkowie nie muszą zajmować się wszystkimi przestępstwami, które są popełniane w jej ramach. Wynika to rzecz jasna z podziału ról poszczególnych członków. Powracając do materiału dowodowego obciążającego M. D. należy wywód prokuratora

zawarty na s.5
i następnym
apelacji z (...)
Skarżący
prawidłowo
zrekonstruował
strukturę grupy,
jej trwałość,
hierarchię i
zachodzące w jej
ramach procesy
decyzyjne.
Niewątpliwie
przytoczony
przez ww.
apelującego
materiał
dowodowy jest
obciążający
oskarżonego i
potwierdza jego
wiodącą rolę w
grupie.
Szczególne
znaczenie mają
w tym zakresie
rozmowy
zabezpieczone w
załącznikach
(...)(nr (...)-
(...), nr (...)-
(...), nr (...)-
(...), nr (...)-
(...), nr (...)-
(...), nr (...)-(...),
nr (...)- (...),
nr (...)- (...),
nr (...)- (...),
nr (...)- (...),
nr (...)- (...)) i
(...) (nr (...)-
(...), nr (...)-
(...), nr (...)-
(...), nr (...)-
(...), nr (...)-
(...), nr (...)-
s.(...), nr (...)-
(...)). Wynika
z nich, że M.
D. był nie tylko

informowany o
zakresie
przestępczej
działalności
grupy ale i
aktywnie
uczestniczył
w procesie
decyzyjnym dot.
zarówno obrotu
towarami
tytoniowymi bez
polskich znaków
akcyzy, jak i
czerpaniu
korzyści z
uprawiania
prostytucji przez
inne osoby.
Trudno sobie
wyobrazić inne
ujęcie ww.
materiału w
sytuacji, w której
oskarżony np.
żąda od J. L. (1)
określonych sum
pochodzących z
ww. działalności.
Znamienne jest
m.in. zdanie,
które padło
w
zabezpieczonej
rozmowie
telefonicznej z
udziałem
oskarżonego z
dnia (...) (14:32) : „...
domówki są
twoje i moje...”,
które określa
pozycję
oskarżonego w
grupie. Należy
przy tym
podkreślić, że
nie jest to
jeden material

obciążający
oskarżonego M.
D.. Analogiczny
walor mają
zapiski dot.
rozliczeń w
zabezpieczonym
kalendarzu ww.
W świetle
powyższych
rozważań nie
można też
pomijać zeznań
świadka K. P.
przywołanych na
s.11 apelacji
prokuratora.
Dowody te
tworzą spójny
obraz
rzeczywistości,
odmienny od
tego, który stał
się podstawą
uniewinnienia
oskarżonego od
ww. czynów.

Skazując
oskarżonych G.
K. i E. D.
(1) za czyny
przypisane
w pkt 12 i
15 Sąd Okręgowy
uniewinnił ich
jednocześnie od
przestępstwa z
art.258 § 1 kk
(pkt 11 i
14 wyroku).
Jednocześnie
wylimitował
działanie
oskarżonych (w
pkt 12 i
15) w ramach
art.65 § 1 kk.
Sąd Apelacyjny
poglądu tego

nie podzielił.
Już powyżej
wykazano
błędny był
pogląd, że nie
istniała istotna
dla sprawy
zorganizowana
grupa
przestępcza.
Analogicznie
chybione jest
twierdzenie, że
obaj ww.
oskarżeni nie
mieli
świadomości jej
istnienia.
Bynajmniej nie
można uznać, że
ich działania nie
były popełnione
w ramach tejże
grupy ale
samodzielnie.
Fakt, że
utrzymywali
kontakt
wyłącznie z
określonymi
członkami grupy
sytuacji tej nie
zmienia.
Wynikało to
bowiem z
podziału ról, w
ramach którego
ww. zapewniali
– m.in. na
telefoniczne
zlecenie osób
decyzyjnych w
grupie –
transport
„klientów” do
mieszkań, w
których
świadczono były
„usługi
seksualne”.

Także w tym wypadu istotne znaczenie miały dwie grupy dowodów.

Pierwsza związana była z materiałem uzyskanym w ramach kontroli operacyjnej.

Wynika z nich wprost, że oskarżeni nie wykonywali przypadkowych kursów. Nie byli też traktowani przez

pozostałych członków grupy jak osoby z zewnątrz : „... przyśle do ciebie taksówkarza, co wtedy był ostatnio, pamiętasz tego co był z klientem, co sto osiemdziesiąt kasował, nasz człowiek...”

(vide: SKAT 1 – s.114).

Otrzymywali z tego tytułu dodatkowe wynagrodzenie, które wypłacane było przez osoby świadczące prostytutkę.

Działo się tak na polecenie J. L. (1), z którym zresztą niejednokrotnie spierali się o jego wysokość.

W tym zakresie
kluczowy jest
materiał
przywołany
przez
prokuratora na
s.9-10 jego
apelacji.
Szczególny
walor mają
niewątpliwie
rozmowy
zabezpieczone w
załączniku (...)
(s(...), (...),
(...), (...), (...),
(...), (...), (...),
(...), (...)). Druga
grupa dowodów
obciążająca ww.
oskarżonych
związana jest
z zeznaniami
świadków, o
których mowa
na s.9 apelacji.
W tym zakresie
wypada odesłać
także do
twierdzeń A. W.
(2) (k.,348),
B. C. (k,376,
5096v-5097),
czy też K. P.
(k,5062v).
Uznając, że
czyny
przypisane
oskarżonym w
pkt 12 i
15 popełnione
zostały w
ramach
zorganizowanej
grupy
przestępczej sąd
odwoławczy nie
mógł orzec w
tym zakresie
reformatoryjnie

skoro uchylił uniewinnienia obu oskarżonych od udziału w tejże grupie w pkt 11 i 14 wyroku. Są to bowiem orzeczenia funkcjonalnie ze sobą związane. Zważywszy na samodzielność jurysdykcyjną sądu meriti Sąd Apelacyjny nie mógł bowiem doprowadzić do sytuacji, w której oskarżeni skazani zostaliby (na skutek zmiany zaskarżonego wyroku) w zw. z art.65 § 1 kk a jednocześnie doszłoby następnie do ewentualnego ponownego uniewinnienia oskarżonych od czynu z art.258 § 1 kk przy ponownym rozpoznaniu sprawy. Kwestie te winny zatem zostać osądzone jednolicie i kompleksowo.

Sąd Apelacyjny nie podzielił za to zarzutów prokuratora co do uniewinnienia oskarżonego D.

D. (2) oraz warunkowego zawieszenia wykonania kary wobec oskarżonej K. N. (1).

W pierwszym wypadku materiał dowodowy dot. ww.

oskarżonego jest niewątpliwie ubogi.

Sprowadza się przede wszystkim do zeznań funkcjonariuszy policji P. W. i A. W.

(1). Zgodnie potwierdzili, że w momencie ujawnienia wyrobów bez polskich znaków akcyzy D. D. (2) (syn M. D.) oświadczył, że „...biorę to wszystko na siebie...”. Nie ma racji skarżący dowodząc, że sąd meriti nie dał wiary ww. zeznaniom obu świadków.

Przeczy temu zapis na s.19 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, gdzie sąd ten przekonywująco tłumaczy przyjęty przez

siebie sposób interpretacji cyt. przez świadków wypowiedzi oskarżonego. Warto też zwrócić uwagę na zeznanie świadka A. W. (1) na k.111, w którym relacjonował znamienne reakcje M. D. na tego rodzaju próbę jego obrony przez syna. Wskazuje bowiem, że Sąd Okręgowy dokonał w tym zakresie prawidłowych ustaleń faktycznych przyjmując, że D. D. (2) tym emocjonalnych zachowaniem chciał w ten sposób osłonić wielokrotnie karanego ojca przed odpowiedzialnością karną.

Trafnie Sąd I instancji uznał także, że w stosunku do oskarżonej K. N. (1) istnieje jeszcze możliwość sformułowania pozytywnej opinii na przyszłość, że

mimo niewykonania kary ponownie przestępstwa nie popełni. Ustalenie to skutkowało następnie decyzją o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności (przy zastosowaniu art.4 § 1 kk). Skarżący w nieuprawniony sposób przeceniał wagę działania oskarżonej w warunkach art.65 § 1 kk. Bezzasadnie przy tym bagatelizował okoliczności łagodzące w postaci niekaralności, czy też niewielkiej stosunkowo kwoty jaką ww. osiągnęła z przestępstwa. Warto w tym kontekście odnotować, że przypisanego jej czynu ww. dopuściła się w okresie od (...)do (...). Od popełnienia tego przestępstwa minęło niemal (...)lat a mimo to nie weszła

ona ponownie na drogę przestępstwa. To także potwierdza zasadność zastosowania wobec niej dobrodziejstwa, o którym mowa w art.69 § 3 kk. Przepis ten stanowi, że zawieszenia wykonania kary nie stosuje się do sprawcy określonego w art.64 § 2 kk (stosowanego wobec ww. z uwagi na treść art.65 § 1 kk), chyba że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami. Aktualnie regulacja ta już nie funkcjonuje i jej zastosowanie było możliwe jedynie z uwagi na dyrektywę z art.4 § 1 kk. Sąd Apelacyjny nie podziela przy tym zastrzeżeń co do niedostatecznego wykazania przez sąd meriti przesłanek uznania zaistniałej sytuacji za „wyjątkowy wypadek”

uprawniający do warunkowego zawieszenia wykonania kary. Sytuacji tej nie zmieniają bynajmniej przywoływane na s.14 apelacji zeznania A. W. (2), czy P. J.. Nie dają one podstaw do zmiany ustalonej przez Sąd Okręgowy roli w popełnionym przestępstwie. Tak ukształtowane wobec oskarżonej orzeczenie o karze należycie spełnia dyrektywy jej wymiary wskazane w art.53 kk.

Apelacja obrońcy oskarżonego M. D. :

Zarzuty podniesione przez obrońcę ww. nie doprowadziły do zmiany lub uchylecia zaskarżonego orzeczenia.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutów dot.

nerozpoznania
wniosków
dowodowych
obrońcy z dnia
(...) i (...) o
przeprowadzenie
dowodu z akt (...)
oraz (...) Sądu
Okręgowego w
K.w zakresie
dot. zeznań i
wyjaśnień
składanych w
nim przez A. K.
(1) i T. Ł. (1).
Rzeczywiście,
z niewiadomych
przyczyn sąd
I instancji do
wniosków tych
nie
ustosunkował
się. W
konsekwencji
nie ujawnił
wypowiedzi ww.
w trybie art.393
§ 2 kpk.
Nie świadczy
to jeszcze, że
tego rodzaju
zaniechanie
miało wpływ na
treść wyroku.
Należy bowiem
pamiętać, że
orzeczenie ulega
uchyleniu lub
zmianie jedynie
w razie
stwierdzenia
obrazy
przepisów
postępowania,
jeżeli mogła ona
mieć wpływ na
treść orzeczenia.
Sytuacja taka
nie miała
bynajmniej

miejsca w
realiach
niniejszej
sprawy i to z
dwóch
powodów. Po
pierwsze
uchybiecie Sądu
Okręgowego
zostało
sanowane przez
Sąd Apelacyjny
na etapie
postępowania
odwoławczego
(vide: k.7056v).
Po drugie
materiał,
którego domagał
się obrońca w
żaden sposób nie
zmienił oceny
istotnych dla
sprawy źródeł
dowodowych i
nie wpłynął
na ustalenia
faktyczne w
sprawie.
Bynajmniej nie
stanowił też
podstawy do
zakwestionowania
obciążających
oskarżonego
wypowiedzi A. K.
(1), T. Ł. (1) i
Ł. S. (2), czy
też nie ujawnił
rzekomych
ukrytych
motywów jakimi
mieli ww.
kierować się by
pogrążyć M. D..

Błędny okazał
się także zarzut
naruszenia art.4
kpk i art.7

kpk podniesiony jako pierwszy apelacji. Odnośnie zakresu zastosowania art.4 kpk – a zatem w konsekwencji również i możliwości podniesienia trafnego zarzutu jego naruszenia – stwierdza się w doktrynie, iż „zachowanie obiektywizmu wyrażać się ma według komentowanego przepisy uwzględnianiem okoliczności przemawiających na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Nakaz ten traktować należy jako ogólną dyrektywę procesu karnego. Na nieporozumieniu polegałby zarzut obrazy komentowanego przepisu oparty na twierdzeniu, iż sąd (lub inny organ procesowy) pewne dowody przemawiające na niekorzyść oskarżonego uczynił podstawą orzeczenia,

odmówił zaś wiary dowodom przemawiającym na jego korzyść. Sens omawianej dyrektywy sprowadza się do tego, że organ procesowy, po dokonaniu oceny dowodów w sposób zgodny z dyrektywami wynikającymi z art.7 kpk i ustaleniu faktów rozpoznawanej sprawy, wszystkie te fakty powinien następnie wziąć pod uwagę przy podejmowaniu decyzji procesowych (vide: „(...) (...)”, (...), pod red. P. H., (...) W. (...) , (...)). W pełni należy zgodzić się zatem z poglądem (vide: m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w W.z dnia (...), (...)), że przepis art.4 kpk formułuje adresowaną do organów postępowania karnego zasadę obiektywizmu. Zarzut obrazy tego przepisu nie może stanowić samodzielnej podstawy środka odwoławczego,

jako że przepis ten zawiera ogólną zasadę postępowania, nie nakazuje zaś ani nie zakazuje sądowi konkretnego sposobu procedowania. Wykazanie, że w toku postępowania odwoławczego doszło do naruszenia zasady obiektywizmu wymaga wskazania uchybień konkretnych przepisów służących realizacji tej zasady. Dopiero wskazanie tych przepisów ustawy procesowej, które miał sąd naruszyć, wbrew tej zasadzie obiektywizmu, o której ten przepis stanowi, czyniłoby taki zarzut formalnie poprawnym. Obowiązkom tym obrońca niewątpliwie nie podolał. Uwaga ta odnosi się również do rzekomej wybiórczej, niepełnej i dowolnej oceny zebranego

materiału dowodowego. W zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 2, 4, 7 nie doszło bowiem do naruszenia dyrektyw, o których mowa w art.7 kpk. Na uzasadnienie błędu ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny bądź interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia, a konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie poczyniono mimo, że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jedno-znacznie wynikał, względnie wykazanie, iż tok rozumowania

sądu I instancji
był sprzeczny ze
wskazaniami do-
świadczenia
życiowego,
prawidłami
logiki, czy
zasadami
wiedzy. W tym
zakresie w pełni
aktualny jest
pogląd wyrażony
m.in. w
uzasadnieniu
wyroku Sądu
Apelacyjnego w
K.z dnia (...)(
(...)). Nie
znalazły
potwierdzenia
zastrzeżenia
autora apelacji
co do oceny
twierdzeń osób
obciążających
oskarżonego.
Przeszłość A. K.
(1), T. Ł. (1),
czy też Ł. S. (1)
była doskonale
znana z urzędu
zarówno sądowi
I jak i II
instancji. Jest to
wynik szeregu
postępowań
prowadzonych
wobec ww.
Uwaga o
rzekomych
przemilczeniach
w tym zakresie
jest więc
niezrozumiała.
Dywagacje
obrońcy nie
wnoszą więc
żadnej nowości.
Argument ten
nie może a priori

dyskwalifikować
ww. źródeł jako
wiarygodny
materiał
dowodowy. Idąc
tym tokiem
myślenia
należałoby to też
uczynić
równolegle
wobec M. D.,
który był
przecież już aż
(...)razy karany
za przestępstwo
(nie licząc
wyroków (...)).
Oczywistym jest,
że tego rodzaju
sposób
automatyzmu w
interpretacji i
ocenie
zaprezentowany
przez obrońcę
nie mógł więc
zasługiwać na
akceptację sądu
odwoławczego.
Podnosząc
zarzut
naruszenia
zasady
swobodnej
oceny dowodów
z art.7 kpk,
skarżący wbrew
swej powinności
nie wskazał
przekonywująco,
którą konkretnie
regulę sąd
jakoby naruszył
i przez jakie
postąpienie.
Autor apelacji
nie podjął
choćby próby
sformułowania
argumentów,

które realnie miałyby wskazywać na nielogiczność wyciągniętych przez sąd wniosków, nieuwzględnienie co wynika z doświadczenia życiowego bądź z wiedzy. Zamieścił de facto jedynie oświadczenie, że pomawiający go współsprawcy złożyli obciążające go depozycje, chcąc uniknąć odpowiedzialności za popełnione przestępstwa. Takie ujęcie zarzutów apelacji z oczywistych względów nie może prowadzić do skutku oczekiwanego przez jej autora. W orzecznictwie utrwalony od lat jest pogląd (vide: orzeczenia Sądu Apelacyjnych w K.z (...), (...) i we W. z (...), (...)), że pomówienie, czyli obciążanie innej osoby odpowiedzialnością za przestępstwo jest w ujęciu prawa karnego procesowego

dowodem
podlegającym
swobodnej
ocenie na równi
z innymi
dowodami, nie
może być więc
z góry
traktowane z
nieufnością,
uznawane za
dowód
„niepełnowartościowy”
i sprowadzane
do pojęcia
fałszywego
oskarżenia a w
procesie karnym
nie obowiązuje
zasada ważności
wypowiedzi i ich
wartościowania.
Nie jest przy
tym prawdziwy
zarzut
sformułowany
na s.4 i
nast. apelacji, że
sąd I instancji
nie dostrzegł
rozbieżności w
ww.
twierdzeniach i
potraktował je
całkowicie
bezkrytycznie.
Przeczy temu
treść
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku na s.8-9.
Odmiennie
stanowisko
apelującego jest
więc chybione.
Uwaga ta odnosi
się także do
motywów jakimi
mieli się
kierować

świadkowie
obciążający
oskarżonego.
Składając
zeznania (a
uprzednio
wyjaśnienia)
niekorzystne dla
M. D.
jednocześnie
obciążali
przecież i siebie.
Niestety
dywagacje
obrońcy na ten
temat dalekie są
od
merytorycznych
argumentów a
mają postać
emocjonalnej
publicystyki
niewolnej od
demagogii i
kolokwializmów
(vide: np. „to się
nie trzyma kupy”
– s.6). Pisma
procesowe
profesjonalnych
uczestników
postępowania
nie powinny
zawierać tego
rodzaju
sformułowań.
Powracając do
argumentów
apelacji należy
stwierdzić,
że wartość
dowodów
obciążających
oskarżonego w
sprawie(...) nie
ma przecież
żadnego
znaczenia dla
zakończenia
odrębnego

postępowania
karnego dot.
innej
zorganizowanej
grupy
przestępczej.
Analogicznie
wysokość kar
na jakie skazani
zostali ww. nie
przesądza
bynajmniej o
braku ich
wiarygodności.
Nieuzasadnione
są też supozycje
skarżącego co do
tego, że A. K.
i T. Ł., z
uwagi na fakt,
iż w przeszłości
oszukali M. D.,
znajdowali się
w konflikcie
z ww., co
nie pozwala
traktować ich
jako
bezzstronnych
świadków. Autor
tego
niefortunnego
zarzutu zdaje
się zapominać o
dwóch
kwestiach, które
dezawuuują jego
zastrzeżenia. Po
pierwsze
oskarżony M. D.
przeczył aby w
przeszłości brał
udział
w tego rodzaju
narkotykowym
procederze,
trudno więc
jednocześnie
dowodzić, że
został

w trakcie takiej nielegalnej transakcji oszukany. Po drugie obrońca nie dostrzega, że ww. świadkowie z kolei nie przeczyli że do tego rodzaju oszustwa z ich strony doszło. Więcej, wyjaśniali nawet dlaczego początkowo M. D. opacznie zrozumiał ich działania i pozostając w błędzie kontynuował nawet współpracę z A. K., aż do momentu gdy zorientował się, że ten również uczestniczył w oszustwie wspólnie z T. Ł.. W tym zakresie sąd odwoławczy odsyła do dowodów np. na k.3698v-3701, 5072-5073, 5076. Bez związku z niniejszą sprawą jest odwoływanie się obrońcy do treści wyroku (...) Sądu Okręgowego w K.(s.6 apelacji). W tym zakresie wypada przypomnieć, że

w niniejszej sprawie sąd meriti był samodzielny w zakresie dokonywania ustaleń faktycznych i nie był związany orzeczeniami dot. innych osób, które nie było oskarżone w rozpoznawanej sprawie. Wynika to wprost z treści art.8 § 1 kpk. Doszukiwanie się w tym zakresie związku z postawą A. K. i T. Ł. ma wartość wyłącznie spekulacji. Jak już wcześniej wspomniano Sąd Okręgowy dostrzegł rozbieżności i nieścisłości zarówno pomiędzy ww. świadkami a także w ich wyjaśnieniach i zeznaniach składanych na przestrzeni szeregu lat w licznych postępowaniach karnych. Przykładowo w sprawie (...), które na wniosek obrońcy ujawniono przed Sądem Apelacyjnym,

ww. byli ponad 20 krotnie przesłuchiwani w tym charakterze.

Różnice te nie są jednak dyskwalifikujące i w pełni pozwalają na czynienie ustaleń faktycznych.

Uwagi te odnoszą się także co do czasu transakcji z udziałem oskarżonego, czy wagomiaru poszczególnych „transz”

narkotyków. Nie jest przy tym prawdziwa teoria obrońcy wyrażona na s.7 apelacji, że protokoły przesłuchania T. Ł. (1) z dnia (...) i (...) są analogiczne.

Porównanie ich treści pozwala obalić

zastrzeżenia, o których mowa powyżej. Fakt, że są to jedyne dowody nie stanowi przeciwskazania do skazania, albowiem polski proces karny nie uzależnia tego od konkretnej liczby dowodów obciążających

danego
oskarżonego.
Skarżący także
i w tym
wypadku nie jest
konsekwentny.
Gdy twierdzenia
te znajdują
wsparcie w
wyjaśnieniach i
zeznaniach Ł.
S. (1) to
obrońca zbywa
je
stwierdzeniem,
że „... również
służyły
uniknięciu
własnej
odpowiedzialności
i również są
kłamliwym
pomówieniem(??
apelacji). Z kolei
wypowiedzi S. i
M. L. oraz J.
L. (1), którzy
nie potwierdzali
zarzutów aktu
oskarżenia są
dla apelującego
wiarygodne.
Znamienne, że
w tym wypadku
przeszkodą w
tego rodzaju
wnioskowaniu
nie jest ani
przeszłość ww.,
ani zarzuty pod
jakimi pozostają.
Jest to
niezrozumiałe
zważywszy na
odmienną logikę
prezentowaną
przez tego
samego obrońcę
wobec A. K.

i T. Ł., który z samego faktu oskarżenia ww. o przestępstwo niezwiązane nijak z niniejszą sprawą wyprowadza wnioski o braku ich wiarygodności (s.8 apelacji). Tego rodzaju sprzeczności powodują, że trudno powyższe zarzuty traktować poważnie.

Analogicznie jako chybione należy oceniać zarzuty obrońcy w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 4 zaskarżonego wyroku. Ocena zeznań świadka M. G. (1) dokonana przez Sąd Okręgowy w K. jest prawidłowa. Bynajmniej nie nosi cech wybiórczości i dowolności jak niefortunnie dowodził skarżący na s.8-9 apelacji. Sąd meriti przekonywująco wykazał dlaczego dał wiarę

konkretnym
wypowiedziom
ww.

Parafrazując
autora apelacji
należy więc
stwierdzić, że
początkowe
wypowiedzi ww.
ze śledztwa oraz
te składane
przed Sądem
Okręgowym
niczego nie
przesądziły.

Świadek nie
tylko opisała rolę
oskarżonego ale
i rozpoznała M.
D. w dniu (...)
(vide: k.642).
Warto przy tym
odnotować, że
wyjaśniała
wówczas w
obecności
swojego
obrońcy. Trudno
zatem uznać za
przekonywujące,
iż uczyniła tak w
wyniku nacisku
prowadzących
postępowanie.

To że została
zatrzymana po
kontakcie z
osobami
należącymi do
grupy
przestępczej K.
R. nie wyklucza
przecież, że
niemal w tym
samym czasie
spotkała się
po drodze z
oskarżonym, od
którego odebrała
m.in. (...)g

amfetaminy.
Zdziwienie budzi fakt niewiedzy obrońcy co do przyczyn dla których wprowadzenie ww. narkotyków przypisano oskarżonemu, albowiem wynika to wprost z twierdzeń M. G. (1) które przywołał w swoim uzasadnieniu sąd I instancji. Zachowanie świadka przez sądem meriti sytuacji tej nie zmienia, zważywszy jeżeli uwzględni się treść opinii biegłej psycholog M. R.. Także dywagacje skarżącego co do przyczyn zmiany wyjaśnień ww. i pomówienia M. D. nie są przekonywujące. Nie miała ona powodu ochraniać A. F., gdyż była związana J. S.. Z kolei sama poniosła z tego tytułu odpowiedzialność czego dowodem jest wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) ((...)). Oczywiście jest,

że także w tym wypadku Sąd Okręgowy uprawiony był do samodzielnych ustaleń faktycznych, w myśl zasady zawartej w art.8 § 1 kk. Marginalnie wypada zaznaczyć, że skarżący nie wskazał nawet (s.9 apelacji) jakież to istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy dowody Sąd Okręgowy w K.pominął ze sprawy (...) Sądu Okręgowego w P., w której to M. D. nie występował przecież w charakterze oskarżonego.

Nie znalazła akceptacji także ta argumentacja skarżącego, które odnosi się do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 7. Wywody obrońcy są przy tym niezwykle lakoniczne i sprowadzają się de facto li tylko do sformułowania tezy o „braku

racji Sądu” co do znaczenia zeznań świadka A. W. (2) (M.). Stanowisko to nie jest jednak słuszne. Wbrew odmiennym twierdzeniom apelującego świadek ta jednoznacznie wskazywała, że środki, które przekazywała M. D. związane był z tzw. ochroną a nie czynszem za mieszkanie. Kategorycznie zeznawała, że było to związane z procederem świadczenia usług seksualnych. W tym zakresie Sąd Apelacyjny odsyła więc do dowodów na k.346 oraz k.5890v-5892.

Na koniec sąd odwoławczy odniesie się do zarzutów rażącej niewspółmierności kar jednostkowych i łącznej i niesłusznego przyjęcia wobec M. D. kwalifikacji prawnej z art.56 ust.3 upn. Sąd one chybione w sposób

oczywisty.
Zostaną one
potraktowane
łącznie,
albowiem tak
je uzasadnił
lakonicznie
obrońca na s.9
apelacji. W
szczególności
trudno uznać
by przestępstwa
z pkt 2
i 4 traktować
jako „drobne
przestępstwa”,
tak jak wysoce
niefortunny ujął
to autor apelacji.
Przestępstwo to
penalizuje m.in.
wprowadzenie
do obrotu lub
udział w obrocie
znaczłą ilością
środków
odurzających,
substancji
psychotropowych,
nowych
substancji
psychoaktywnych
lub słomy
makowej. O
społecznej
szkodliwości
tego czynu
świadczą
ustawowe
zagrożenie
ustalone przez
ustawodawcę, w
wysokości od 2
do 12 lat kary
pozbawienia
wolności w typie
kwalifikowanym.
Kluczowe
znaczenie ma
znamię

„znacznej ilości”,
którym
posłużono się
w cyt. przepisie
bez wskazania
jakichkolwiek
dyrektyw
interpretacyjnych.
Kwestia ta
została zatem
określona w
orzecznictwie.
Za utrwalony
uznać należy
pogląd wyrażony
m.in. przez tut.
Sąd w
uzasadnieniu
wyroku z dnia
(...)(...).
Pojęcie
„znacznej ilości”
narkotyku
oparte jest na
kryterium
jakościowo-
ilościowym, tzn.
wielkości dawki
środka
odurzającego lub
substancji
psychotropowej
wystarczającej
do
jednorazowego
odurzenia, co
najmniej
kilkudziesięciu
osób. Sytuacja
taka miała
miejsce w
niniejszej
sprawie. W pkt
2 sąd I instancji
przypisał
oskarżonemu
działanie
odnośnie (...)g
amfetaminy i
(...)g marihuany

a w pkt
4 wyroku
odpowiednio(...)
g amfetaminy.
Niewątpliwie są
to wartości aż
nadto
wystarczające do
odurzenia kilku
tysięcy (pkt 2)
i kilkuset (pkt
4) osób. W tym
zakresie wypada
odwołać się też
do wyroku Sądu
Apelacyjnego w
L.z dnia (...)(
(...) , w którym
odnotowano że
skoro kilogram
marihuany
pozwala na
wytworzenie co
najmniej
(...)porcji, to
jest to znaczna
ilość środków
odurzających.
Tym samym
kwalifikacja
przyjęta przez
sąd meriti jest
ze wszech miar
trafna.
Podniesione
przez obrońcę
argumenty nie
mają więc
znaczenia. Jego
odmienne
stanowisko nie
jest
przekonywująco
uzasadnione.
Uwaga ta odnosi
się także wobec
zastrzeżeń co do
kar
jednostkowych i
kary łącznej

orzeczonych
wobec
oskarżonego.
Fakt, że
oskarżony miał
zostać oszukany
przez A. K. i
T. Ł., którzy
nie zapłacili
mu za część
narkotyków
(czemu
oskarżony
przecież sam
przeciżył) nie
stanowi
podstawy do
uchylenia
orzeczenia
zawartego w
pkt 3, ani
złagodzenia kar.
Odnosnie
rozstrzygnięcia z
art.45 § 1
kk to wypada
przypomnieć, że
jest to przypadek
na rzecz Skarbu
Państwa
równowartości
korzyści
majątkowej
osiągniętej z
popelnienia
przestępstwa
popelnionego w
pkt 2
zaskarżonego
wyroku. W tym
miejscu wypada
zatem
przypomnieć
pogląd wyrażony
m.in. w
uzasadnieniu
wyroku Sądu
Apelacyjnego w
B.z dnia(...)

(...), w którym celnie wskazano, że obowiązek orzeczenia przepadku korzyści majątkowej przewidziany przez ustawodawcę treścią art.45 § 1 kk aktualizuje się w każdym przypadku, gdy dochodzi do popełnienia przestępstwa przewidzianego przepisami tzw. „ustawy narkotykowej”, a celem działania sprawcy pozostaje osiągnięcie z tytułu tej działalności określonej korzyści. Sytuacja taka miała niewątpliwie miejsce w niniejszej sprawie. Na s.24 uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy jednoznacznie wyjaśnił, że kwota (...)zł; nie obejmuje tej „transzy” narkotyku, za którą oskarżony nie otrzymał zapłaty. Fakt, że oskarżony nie uzyskał kwoty

(...) zł; o której mowa w apelacji jest więc bez związku. Analogicznie to, że M. D. czuje się pokrzywdzony to nie oznacza bynajmniej, że kwota ta podlega „potrąceniu” w ogólnym rachunku zysków i strat z przestępczego proceduru. Skarżący nie sformułował żadnych innych okoliczności ani zarzutów wobec kar jednostkowych oraz kary łącznej. Nie sposób zatem by Sąd Apelacyjny odniósł się do argumentów, które fizycznie nie zaistniały. Kontrola orzeczenia o karze nie daje żadnych podstaw do jakiegokolwiek korekty w tym zakresie z urzędu. W stosunku do oskarżonego sąd meriti wykazał na s.23-24 uzasadnienia zaskarżonego wyroku szereg okoliczności obciążających.

Nie sposób
pominąć ilości
narkotyków
będących
przedmiotem
obu przestępstw,
czy też działania
w warunkach
art.64 § 1 kk
(dot. pkt 2 i
4) i art.65 § 1
kk (ten ostatni
nie dot. pkt 4).
Jednocześnie
brak było
istotnych
okoliczności
łagodzących. Do
kwestii tych
obrońca nie
próbował się
nawet odnosić.
Zważywszy na
ustawowe
zagrożenie
poszczególnych
czynów uznać
należy
wymierzone
kary
jednostkowe
(odpowiednio
pkt 2, 4, 7)
za stosunkowo
łagodne,
albowiem
mieszczą się w
dolnych
granicach. Taki
walor ma też
kara łączna,
która została
ukształtowania z
zastosowaniem
zasady asperacji.
Sąd Apelacyjny
w pełni podziela
przy tym
argumenty,
które sąd meriti

podniósł na s.24 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Uwzględniono zatem prawidłowo związki czasowe i przedmiotowe pomiędzy poszczególnymi przestępstwami. Nie sposób zatem podzielić gołosłownego i pozbawionego jakichkolwiek argumentów odmiennego stanowiska obrońcy.

**Apelacja
obrońcy
oskarżonych
G. K. i E. D. (1)**
:

Zarzuty ww. apelacji nie zasługiwały na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wypada zaznaczyć, że wątpliwości, o jakich mowa w przepisie art.5 § 2 kpk, odnoszą się do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznymi, a więc do sytuacji, gdy z zebranego materiału dowodowego

wynikają różne wersje, a żadnej z nich nie daje się wyeliminować drogą dostępnej weryfikacji. W orzecznictwie przyjęto bowiem (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z (...), (...)), że nie należą natomiast do nich wątpliwości związane z problemem oceny dowodów, a więc który z wzajemnie sprzecznych dowodów zasługuje na wiarę, a który tego waloru nie ma. Jeżeli sąd dokona ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów i ustalenia te są stanowcze to nie może zachodzić – jak w niniejszej sprawie - obraza art.5 § 2 kpk. Skarżący takich okoliczności nie potrafił zresztą przekonywująco wykazać (pkt Ib apelacji).

Chybiony jest w całości także zarzut obrońcy błędu w ustaleniach

faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia,
skutkujący
skazaniem
oskarżonych za
przestępstwa
przypisane w
pkt 12 i
15 zaskarżonego
wyroku. Nie
świadczy to
jeszcze, że
ustalenia te są
idealne. Należy
przy tym
zaznaczyć, że
niezależnie od
ww. zarzutu
Sąd Apelacyjny
zmuszony był
uchylić wyrok
także
w tej części
– na niekorzyść
oskarżonego –
albowiem
spowodowane
było to
podzieleniem
argumentów
prokuratora w
zakresie dot.
działania obu
oskarżonych w
zakresie art.258
§ 1 kk
i w zw. z art.65 §
1 kk. Bynajmniej
podstawa
dowodowa
skazania nie
opierała się
wyłącznie na
osobowych
źródłach
dowodowych,
które w
wybiórczy

sposób obrońca przywołał na s.4-5 apelacji. W rzeczywistości jest on znacznie bardziej obszerny co wykazano już powyżej przy omawianiu apelacji prokuratora. Rozważania tam przywołane są i tu aktualne. Znamienne jest niewątpliwie, że obrońca pomija całkowitym milczeniem materiał pochodzący z kontroli operacyjnej. Jest on niewątpliwie kluczowy dla oceny zachowania oskarżonych tempore criminis. Przeczy on tezie obrońcy, że oskarżeni nie byli uczestnikami struktury, w której pełnili określone role. Nie wykonywali więc li tylko losowo kursów taxi. Oprócz należnego z tego tytułu wynagrodzenia za przewóz byli bowiem dodatkowo nagradzani i to przez osoby

trudniące się
nierządem. W tej
sytuacji zeznania
świadczków na
k.376,
5096v-5097, czy
też 5062v mają
de facto postać
uzupełniającą.
Sytuacji tej nie
zmienia
bynajmniej
przywołany
przez obrońcę
wyrok Sądu
Najwyższego z
dnia (...) (...)
(...), albowiem
nie odnosi się
on do sytuacji
procesowej
zaistniałej w
niniejszej
sprawie.
Proceder jakim
trudnili się
oskarżeni nie
miał bowiem
nic wspólnego
z jednorazowym
aktem
ułatwienia
uprawiania
prostyucji przez
podwiezienie
klienta. Przeczy
temu
przywołany przy
ocenie apelacji
prokuratora
materiał z
kontroli
operacyjnej,
potwierdzający
szereg tego
rodzaju działań
oskarżonych, co
skutkuje
ustaleniem, że
było to

przestępstwo
wieloczynowe.

Za każdym
razem oskarżeni
czerpali korzyści
majątkowe z
uprawienia
prostytucji przez
inne osoby.
Sąd odwoławczy
bynajmniej nie
podziela
zastrzeżeń
autora apelacji
co do braku
logiki w
zachowaniu
oskarżonych
(s.5 apelacji).
Teza o braku
opłacalności
przedmiotowego
procederu, czy
też skali
zagrożenia z
tym związanego
jest niczym nie
poparta i ma
postać wybitnie
polemiczną.

Pozbawiony
podstaw
faktycznych i
prawnych jest
też zarzut
zawarty w pkt Ic
apelacji.
Stanowiska w
zakresie
dowolności
ustalenia
korzyści
majątkowej
skarżący de facto
nie uzasadnił.
Sąd Apelacyjny
nie ma zatem
możliwości
odniesienia się

do argumentów,
które nie zostały
fizycznie
sformułowane.

Swoje
stanowisko sąd I
instancji
przekonywująco
wyjaśnił na s.12
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku.

Rozważania nie
zostały
skutecznie
podważone
przez
skarżącego, tym
bardziej, że
zostały
poczynione w
oparciu o
materiał
dowodowy, o
którym mowa
była powyżej.

**Apelacja
obrońcy
oskarżonej K.
N. (2) :**

Zarzuty tej
apelacji okazały
się bezzasadne w
całości.

Odnosząc się
do zawartych
w pkt 4-5
apelacji obrońcy
oskarżonego
zarzutów
naruszeń
proceduralnych
to należy
zauważyć, iż
zgodnie z
art.438 pkt 2
kpk orzeczenie

podlega
uchyleniu (lub
zmianie) jedynie
w razie takiej
obrazy
przepisów
postępowania,
która mogła
mieć wpływ
na treść tego
wyroku. W
realiach
niniejszego
procesu skarżący
poprzestał
jedynie na ich
wylczeniu, nie
podejmując
nawet trudu i
próby wykazania
ewentualnego
wpływu na treść
zaskarżonego
wyroku. Takie
działanie nie
może oczywiście
skutkować
powodzeniem
apelacji. W
aspekcie
przyczyn
odwoławczych
określonych w
art.438 pkt 2
kpk w środku
odwoławczym
mogą być
podnoszone
także zarzuty
niezgodności
przebiegu
postępowania z
wymogami
prawa
procesowego, i
to zarówno te
błędy, które
polegają na
zaniechaniu
wypełnienia

konkretnych nakazów przepisów prawa procesowego (errores in omittendo), jak i te które sprowadzają się do działania sprzecznego z konkretnymi przepisami procedury (errores in faciendo). Przepisy procedury statuują też fundamentalne metody oceny dowodów, z zatem takie naruszenie tych zasad, które mogło mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, może stanowić podstawę zarzutu środka odwoławczego. Należy pamiętać o tym, że wpływ danego uchybienia na treść orzeczenia zależy ściśle od realiów konkretnej sprawy (vide: „(...)” pod. red. Z. G. wyd. (...), (...)).

Odnosząc się do zarzutów apelacji dotyczących naruszenia

przepisu art.5 §
2 kpk poprzez
rozstrzygnięcie
niedających się
rozstrzygnąć
wątpliwości na
niekorzyść
oskarżonej (pkt
3) to uznać
należy, że nie
są one zasadne.
Jak zauważył
Sąd Najwyższy
w uzasadnieniu
wyroku
z dnia
25.06.1991r.
(vide: RW
107/91, publ.
OSNKW
1992/1-2/14),
wszelkie
wątpliwości
w zakresie
ustaleń
faktycznych
powinny być
wyjaśnione i
usunięte przez
wszechstronną
i gruntowną
analizę całego
dostępnego
materiału
dowodowego.
Dopiero wtedy,
gdy po
wykorzystaniu
wszelkich
istniejących
możliwości
wątpliwości nie
zostaną
usunięte, należy
je wytłumaczyć
w sposób
korzystny dla
oskarżonej.
Kategorycznie
należy

podkreślić, że ocena materiału dowodowego zaprezentowana przez sąd I instancji w niniejszej sprawie doprowadziła do wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy, usuwając przy tym ewentualne wątpliwości co do sprawstwa oraz winy oskarżonej. Sąd odwoławczy stanowczo stwierdza, że Sąd Okręgowy w K.orzekając w tym zakresie uwzględnił zarówno okoliczności przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonej. Wypada nadto zauważyć, że rażąco nietrafny i niefortunny jest zarzut złamania zakazu rozstrzygania na niekorzyść oskarżonego wątpliwości nie dających się usunąć, gdy rzecz sprowadza się do odmówienia wiary niektórym dowodom, służącym

obronie oskarżonej. Nie ma to nic wspólnego ze stanem owych wątpliwości, a polega na wybraniu przez sąd wiarygodnych informacji dowodowych. Stan owych wątpliwości zachodziłby, gdyby dowodów nie było lub nie dało się rozstrzygnąć, którym z nich należy uwierzyć (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie w sprawie II AKa 90/97, publ. Prok. i Pr. 1998/1/24). Sąd Najwyższy wskazuje też, że stwierdzenie istnienia stanu „nie dających się usunąć wątpliwości” zależy od rezultatów analizy dowodów, prowadzonej z respektowaniem kryteriów ocen wskazanych w art.4 kpk oraz art.7 kpk, i w tym znaczeniu stan ten daje się zobiektywizować. Nie jest

natomiast
możliwe
ustalenie jego
istnienia (i
stwierdzenie
naruszenia art.5
§ 2 kpk)
wyłącznie w
oparciu o oceny
i subiektywne
przekonania
wyrażane w
polemice z
ustaleniami
faktycznymi
sądu, w istotnej
mierze w celu
wprowadzenia
tej polemiki do
postępowania
odwoławczego.
Nawet istnienie
różnych wersji
zdarzenia nie
jest
równoznaczne z
możliwością
automatycznego
stwierdzenia
takiego stanu i
zobowiązuje sąd
do dokonania
ustaleń
w granicach
swobodnej
oceny dowodów
(vide: wyrok
Sądu
Najwyższego w
sprawie V KKN
292/96, publ.
Prok. i Pr.
1997/9/7).
Ponadto
stwierdza, że
stan określany
przez
ustawodawcę
jako „nie dające
się usunąć

wątpliwości”
powstaje – jeśli
pomiąć
wątpliwości
natury nie
faktycznej, lecz
prawnej –
dopiero w
następstwie
oceny dowodów
(vide: art.7
kpk). Dopiero
wówczas
bowiem można
stwierdzić, czy
wątpliwości w
ogóle wystąpiły,
czy były
rozsądne, a nie
wydumane, czy
i jakie miały
znaczenie dla
kwestii
odpowiedzialności
prawnej
oskarżonej, czy
udało się je
przewyciężyć w
sposób
dopuszczalny
przez prawo
procesowe itp.
O naruszeniu
zasady in dubio
pro reo nie
można zatem
mówić wówczas,
gdy sąd w
wyniku pełnej
i poprawnie
dokonanej
swobodnej
oceny dowodów
uznał, że brak
jest w
wątpliwości albo
że nie mają one
znaczenia dla
odpowiedzialności
prawnej

oskarżonej. Jest jednocześnie dobrym prawem obrony oskarżonej mnożenie, a nawet wyolbrzymianie na każdym etapie postępowania takich faktów i ich ocen, które pozwalają na powątpiewanie w jej winę, pod warunkiem wszakże nieprzeinaczania faktów (tzw. lojalności wobec faktów) (vide: wyrok Sądu Najwyższego w sprawie IV KKN 714/98, publ. Prok. i Pr. 2000/4/8). W niniejszej sprawie sąd I instancji, dokonując wnikliwej i wszechstronnej oceny materiału dowodowego i ustalając w sposób bezsporny wszelkie okoliczności czynu K. N. (1), przede wszystkim nie popadł w takie wątpliwości, które nie mogłyby być usunięte, a zatem nie

naruszył zasady
in dubio pro reo.
Apelujący nie
zauważył, że sąd
I instancji nie
mógł naruszyć
treści art.5 §
2 kpk poprzez
rozstrzygnięcie
niedających się
usunąć
wątpliwości na
niekorzyść
oskarżonej w
sytuacji gdy
takich
wątpliwości w
przedmiotowej
sprawie po
prostu nie było.
Nie można
zresztą
równocześnie
podnosić
zarzutu obrazy
art.5 § 2 kpk i
art.7 kpk (pkt
3 apelacji),
bowiem o
naruszeniu
przepisu art.5
§ 2 kpk
można mówić
dopiero wtedy,
gdy mimo
przeprowadzenia
postępowania
dowodowego w
sposób
wyczerpujący i
poddania
ujawnionych na
rozprawie
dowodów ocenie
zgodnie z
regułami
wskazanymi w
art.7 kpk,
pozostaną nadal
wątpliwości,

które nie zostały rozstrzygnięte na korzyść oskarżonej. Natomiast jeśli z materiału dowodowego wynikają różne wersje przebiegu zdarzenia, to nie jest to równoznaczne z istnieniem wątpliwości w rozumieniu art.5 § 2 kpk, bo w takim wypadku zastosowanie będzie miała reguła wyrażona w art.7 kpk - zasada swobodnej oceny dowodów. Sąd bowiem nie może uchylić się od oceny ujawnionych dowodów, nawet wówczas, gdy za wiarygodnością poszczególnych wersji przemawiają inne dowody, bo nie można interpretować art.5 § 2 kpk jako powinności czynienia ustaleń w oparciu o dowody najbardziej korzystne dla oskarżonej. Dopiero bowiem w sytuacji, gdy nie jest możliwe ustalenie w

sposób pewny
okoliczności
faktycznych, zaś
okoliczności
korzystne dla
oskarżonej
konkurują z
okolicznościami
dlań
niekorzystnymi,
zastosowanie
znajduje reguła
in dubio pro reo.
Przepisy art.5
§ 2 kpk i
art.7 kpk mają
więc charakter
rozłączny,
ponieważ nie
dające się
usunąć
wątpliwości
mogą powstać
jedynie
wówczas, gdy
sąd orzekający,
po wyczerpaniu
wszystkich
możliwości
dowodowych,
oceni materiał
dowodowy
zgodnie ze
standardami
wyznaczonymi
przez zasadę
swobodnej
oceny dowodów.
Sąd odwoławczy
w pełni podziela
utrwalony w
tym zakresie
w orzecznictwie
pogląd, którego
przedstawicielem
jest m.in. wyrok
Sądu
Apelacyjnego w
K.z dnia (...)(
(...)). Z kolei

odnosząc się do ostatniego chronologicznie zarzutu obrońcy (pkt 5), to jak słusznie zauważył Sąd Apelacyjny w W.w wyroku z dnia (...) ((...)) powyżej przepis art.410 kpk nie nakłada na sąd obowiązku przywołania w uzasadnieniu wyroku wszystkich dowodów bez wyjątku, gdyż oceny wymagają tylko te, które według sądu miały znaczenie dla wydanego orzeczenia.

Omówienie wybranych dowodów jest dopuszczalne, o ile mają one znaczenie dla wyrokowania.

Nie stanowi naruszenia przepisu art.410 kpk dokonanie oceny dowodu przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie.

Naruszenie treści przepisu art.410 kpk następuje poprzez oparcie wyroku na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy

głównej, bądź też przez pominięcie przy wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności tak korzystnych, jak i niekorzystnych dla oskarżonej. Sytuacja taka nie miała jednak miejsca w niniejszej sprawie.

Nie stanowi zaś naruszenia przepisu art.410 kpk dokonanie takiej czy innej oceny dowodu przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie.

Marginalnie należy zauważyć, że skarżący w apelacji poprzestał li tylko na ogólnikach. Waleru takiego nie ma bynajmniej lakoniczne stwierdzenie na s.6 uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Skarżący nie podał przy tym obowiązkowi wskazania dowodów, które zostały przez Sąd Okręgowy pominięte ze skutkiem,

o jakim mowa
w cyt. przepisie.
Tezie dot.
braków wyliczeń
korzyści
uzyskanych z
procederu
przeczy zapis na
s.12
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku.
Bynajmniej nie
można więc
uznać, że sąd I
instancji uchybił
w tym zakresie
wymogom, o
którym mowa
w art.424 kpk.
Argumentacja
zawarta w pkt
1-3
przedmiotowej
apelacji
sprowadza się
w pierwszym
rzędzie do
nieuzasadnionej,
bezpodstawnej
polemiki z
prawidłowymi
ustaleniami
Sądu
Okręgowego
w K.. Zasadza się
ona na innej, niż
przyjęta przez
sąd I instancji
ocenie materiału
dowodowego.
Podkreślić przy
tym należy, że
zapropnowana
przez obrońcę
ocena materiału
dowodowego
jest całkowicie
dowolna i nie
znajduje

żadnego uzasadnienia w prawidłowo zebranych materiałach dowodowych. Zarzut błędny w ustaleniach faktycznych dokonanych przez sąd I instancji, ich sprzeczności z materiałem dowodowym, jak i zarzut naruszenia przepisu art.7 kpk należało rozpoznać wspólnie, albowiem są one ze sobą ściśle związane. Zarzut ten może być tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd meriti z okoliczności ujawnionych, w toku postępowania sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Ustalenia faktyczne wyroku nie wykraczają jednak poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie

wszehstronnej
analizy
przeprowadzonych
dowodów,
których ocena
nie wykazuje
błędów natury
faktycznej czy
logicznej,
zgodna jest ze
wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego oraz
prowadzi do
sędziowskiego
przekonania,
odzwierciedleniem
którego powinno
być
uzasadnienie
orzeczenia.
Reasumując
należy więc
przyjąć, że
przekonanie
sądu o
wiarygodności
jednych
dowodów
i
niewiarygodności
innych pozostaje
pod ochroną
zawartą w treści
przepisu art.7
kpk wówczas gdy
jest poprzedzone
ujawnieniem w
toku rozprawy
całokształtu
okoliczności
sprawy i to
w sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia
prawdy, stanowi
wynik
rozważenia

wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonej, jest wyczerpujące i logiczne z uwzględnieniem wskazań wiedzy i zasad doświadczenia życiowego (vide: wyroki Sądu Najwyższego z 20.02.1975r., II KR 355/74, publ. OSNKW 1975/9/84; z 22.01.1975r., I KR 197/74, publ. OSNKW 1975/5/58; z 5.09.1974r., II KR 114/74, publ. OSNKW 1975/2/28; z 22.02.1996r., II KRN 199/95, publ. PiPr. 1996/10/10; z 16.12.1974r., Rw 618/74, publ. OSNKW 1975/3-4/47). Przypomnieć w tym miejscu należy, że zgodnie z art.7 kpk organy postępowania, a więc także i sąd, kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów,

ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zgodnie z panującym w orzecznictwie poglądem (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9.11.1990r., publ. OSNKW 1991/9/41), przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art.7 kpk wtedy m. in. gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art.410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art.2 § 2 kpk),

- stanowi
wynik
rozważenia
wszystkich
tych
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść, jak
i na
niekorzyść
oskarżonego
(art.4 kpk),

- jest
wyczerpująco
i logicznie –
z
uwzględnieniem
wskazań
wiedzy i
doświadczenia
życiowego –
uargumentowane
w
uzasadnieniu
wyroku
(art.424 §
1 pkt 1 i 2
kpk).

Mając powyższe
uwagi na
względnie, uznać
obiektywnie
należy, że ocena
zebranego w
sprawie
materiału
dowodowego
została
dokonana –
wobec K. N. (1)
– przez sąd I
instancji
z
uwzględnieniem
zasad
sformułowanych
w przepisie art.7

kpk. Nie można więc zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego co do oceny wyjaśnień oskarżonej, M. D. i zeznań przesłuchanych świadków.

Wywody te są nie tylko przekonywująco przez sąd I instancji uzasadnione ale i obszerne, tak więc nie ma powodu by je powielać ponownie w tym miejscu. Należy jedynie podkreślić, że uwadze skarżącego uszło i to, że twierdzenie ww. osób Sąd Okręgowy weryfikował z należytą ostrożnością, natomiast sugestie apelującego, że ocena ta nosi znamiona dowolnej, jest całkowicie bezpodstawna. Skarżący koncentrował swoją uwagę na ocenie wyjaśnień oskarżonej i zeznaniach osób obciążających ją swoimi zeznaniami,

wywodząc w
konkluzji, iż
te ostatnie nie
zasługują z tego
powodu na
wiarygodność.

Formułował
przy tym tezę, że
są one niespójne
i warunkowane
z pewnością
niechęcią do
oskarżonej. Ten
sposób
argumentacji, z
oczywistych
wprost
powodów nie
może być
skuteczny,
albowiem
dowodem
w postępowaniu
karnym może
być wszystko
co służy do
wyrobienia
przez sąd
orzekający
przekonania o
winie lub
niewinności
oskarżonej,
jeżeli zostanie
przeprowadzone
w trybie
przewidzianym
przez prawo
procesowe.

Dowodem są
więc także
twierdzenia dla
K. N. (1)
niewygodne, pod
warunkiem, że
sąd dokonał
wszechstronnej
analizy
i w
uwzględnieniu

innych dowodów, zaś swoje stanowisko rzeczowo i logicznie uzasadni.

W sprawie tej wymóg ten został spełniony a pogląd sądu I instancji w kwestii wiarygodności dowodów pozostaje pod ochroną art.7 kpk (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17.11.2004r., V KK 158/04, publ. OSNKW 2004/11-12/107).

W tym miejscu wypada więc powtórzyć za Sądem Apelacyjnym w K.(vide: uzasadnienie wyroku z dnia (...), (...)), że jest oczywistym, iż w razie sprzeczności w zeznaniach (analogicznie wyjaśnieniach) osób występujących w procesie karnym wartość dowodowa zeznań złożonych w toku postępowania

przygotowawczego
jest taka sama
jak zeznań, które
zostały złożone
na rozprawie.
Decyzja, którą
ze sprzecznych
wersji uznać
za wiarygodną,
należy do sądu
orzekającego.
Wbrew
twierdzeniom
apelującego na
winę oskarżonej
wskazują nie
przecież tylko
zeznania P. (w
apelacji błędnie
P.) P. (J.)
z postępowania
przygotowawczego,
ale i
enumeratywnie
wyliczone przez
Sąd Okręgowy
wypowiedzi A.
W. (2) (M.
, czy też K.
P.. Twierdzenia
skarżącego – że
ww. obciążające
oskarżoną
zeznania są
nieszczere – są
jedynie
instrumentalnym
nadużyciem, a
zatem
pozbawione są
racji bytu. Sąd I
instancji poddał
analizie i
interpretacji
wypowiedzi tych
osób a następnie
skonfrontował je
z tymi
składanymi
przez oskarżoną.

Trafnie przy tym te drugie zdyskwalifikował jako wiarygodny materiał dowodowy.

Rozbieżności dot. np. kwestii rozliczeń były wyolbrzymiane przez autora apelacji ponad rzeczywistą miarę. Należy mieć na uwadze, że dotyczą one zdarzeń wielokrotnie powtarzalnych, wręcz cyklicznych, nic więc dziwnego, że świadkowie mogli pewnych drugorzędnych detali nie pamiętać w sposób idealny. Z kolei nie wytrzymuje krytyki sugestii obrońcy, że A. W. (2) (M.) nie potrafiła odróżnić zwrot pożyczki od rozliczeń z tytułu procederu jakim się trudniła.

Analogicznie krytycznie należy ocenić dywagacje skarżącego na temat motywów jakimi miały się kierować A. W. (2) (M.) i K. P.. Autor apelacji nie wykazał na

czym miałyby polegać konflikt i w jaki sposób przekładać się na wypowiedzi ww. dot. oskarżonej. Sam zresztą dowodził, że oskarżona była koleżanką K. P.. Założenie obrońcy, że z tego powodu trudno przyjąć, iż ta ostatnia nie miała powodu by opłacać się oskarżonej jest chybione.

Pomija bowiem całkowicie rolę jaką oskarżona odgrywała w przedmiotowym przestępstwie.

Sąd odwoławczy podziela przy tym ocenę dokonaną przez sąd I instancji.

Niewątpliwie zeznania na k.4567 i 5063 także pogrążają oskarżoną, tym bardziej, że korelują z wypowiedziami A. W. (2) na k.347,

5891-5892. Na s.11

uzasadnienia zaskarżonego wyroku sąd I instancji wskazał także

przekonywująco dlaczego i w jakim zakresie

uznał za wiarygodne zeznania P. P. (4). Nie budzi też zastrzeżeń negatywna ocena zeznań ww. składanych przed Sądem Okręgowym w Koninie. Nie sposób więc podzielić stanowiska apelującego na s.5-6, tym bardziej, że ocena sądu meriti jest oparta na przekonywującym wyjaśnieniu A. W. (2) (M.) na k.5892v. Zmiana zeznań przez P. P. (4) nie budzi więc zaufania i nie zasługuje na przymiot wiarygodności. W tej sytuacji obrona tezy skarżącego, że K. N. (1) była jedynie konkubina M. D. i nie miała związku z przedmiotowym procederem jest niemożliwa. Sytuacji tej nie zmieniają nawet wyjaśnienia M. D. z postępowania przygotowawczego, skoro twierdzenia te

zostały
zdyskwalifikowane.

Reasumując
należy
zaznaczyć, że
oparcie przez
sąd ustaleń
faktycznych na
określonej
i wyraźnie
wskazanej w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku grupie
dowodów i
jednoczesne
nieuznanie
dowodów
przeciwnych, nie
stanowi
uchybień,
które mogłyby
powodować
zmianę lub
uchylenie
wyroku, w
sytuacji gdy
zgodnie z treścią
art.424 § 1
pkt 1 kpk, Sąd
Okręgowy
w K. wskazał
jakimi w tej
kwestii kierował
się względami.
Jak wynika z
motywów
zaskarżonego
wyroku sąd I
instancji uczynił
zadość
wymaganiom
wskazanego
wyżej przepisu,
dokonując
szczegółowej i
wszechstronnej
analizy
materiału

dowodowego oraz wskazując precyzyjnie jakie fakty uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach w zakresie K. N. (1). Sąd ten odpowiednio wskazał w jakich częściach uznał ww. dowody za wiarygodne, a w jakich za nie zasługujące na wiarę (lub są nieistotne), przy czym stanowisko swoje logicznie i przekonywująco uzasadnił. Dowody te pozwoliły przypisać oskarżonej winę i sprawstwo w zakresie zarzucanego jej w pkt 18 wyroku czynu.

Wniosek

Apelacja

Prokuratora :

O uchylenie wyroku w zaskarżonej części dot. M. D., G. K., E. D. (1) i D. D. (2) i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w K.do ponownego rozpoznania, a w

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

zakresie dot. K. N. (1) o zmianę wyroku poprzez uchylenie orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary i orzeczenia z nim związanego (pkt 20).	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
Apelacja obrońcy oskarżonego M. D. :	# częściowo zasadny
	# niezasadny
1. o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez całkowite uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów,	# zasadny
ewentualnie	# częściowo zasadny
2. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w K.do ponownego rozpoznania,	# niezasadny
ewentualnie	# zasadny
3. z ostrożności procesowej co do czynów zarzucanych w pkt II i II aktu oskarżenia o wyłączenie kwalifikacji z art.56 ust.3 upn i wymierzenie mu za te czyny znacznie	# częściowo zasadny
	# niezasadny

łagodniejszych
kar
jednostkowych i
kar łącznych.

**Apelacja
obrońcy
oskarżonych
G. K. i E. D. (1)**

:

O zmianę
wyroku w części
dot. G. K. i E.
D. (1) poprzez
uniewinnienie
ww. od czynów
wskazanych w
pkt 12 i 15.

**Apelacja
obrońcy
oskarżonej K.
N. (2) :**

1. o zmianę
przedmiotowego
wyroku przez
uniewinnienie
oskarżonej,

ewentualnie

2. o uchylenie
zaskarżonego
wyroku w części
i przekazanie
sprawy sądowi
I instancji do
ponownego
rozpoznania,

3. o zasądzenie
od Skarbu
Państwa na rzecz
adw. B. T.
kosztów pomocy
prawnej
udzielonej z
urzędu w
postępowaniu

przed sądem II instancji.	
Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
<p>Apelacja Prokuratora :</p> <p>Uwzględniono wnioski dot. uniewinnienia oskarżonych M. D., G. K. i E. D. (1), albowiem zarzuty w tym zakresie okazały się – co do istoty – zasadne. Odmiennie wyglądała sytuacja procesowa w odniesieniu do oskarżonych D. D. (2) i K. N. (2). Te zarzuty zostały rozpoznane negatywnie. Konsekwencją tego było więc nieuwzględnienie wniosków prokuratora, które ich dotyczyły.</p> <p>Apelacja obrońcy oskarżonego M. D. :</p>	

Nieuwzględnienie wniosków ww. jest wynikiem negatywnego rozstrzygnięcia zarzutów apelacji.

Apelacja obrońcy oskarżonych G. K. i E. D. (1)

:

Nieuwzględnienie wniosków ww. jest wynikiem negatywnego rozstrzygnięcia zarzutów apelacji.

Apelacja obrońcy oskarżonej K. N. (2) :

Nieuwzględnienie wniosków ww. jest wynikiem negatywnego rozstrzygnięcia zarzutów apelacji. Uwzględnieniu podległa wyłącznie wniosek obrońcy o zasądzenie kosztów pomocy prawnej z urzędu należnych ww. za postępowanie odwoławcze.

4.

**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE**

**UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Zwiąże o
powodach
uwzględnienia
okoliczności

5.

ZSTRZYGNIECIE

**SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji**

0.11.

Przedmiot
utrzymania w
mocy

**0.1pkt 3-4,
7-10, 18-24**

Zwiąże o
powodach
utrzymania w
mocy

Jest to
spowodowane
nieuwzględnieniem
zarzutów
podniesionych
przez skarżących
i braku
okoliczności,
które sąd
odwoławczy jest
zobowiązany

uwzględnić z urzędu.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
0.0.1pkt 2 – uzupełnienie 0 przepis art.4 § 1 kk	
Zwiężle 0 powodach zmiany	
Uwzględniono częściowo argument prokuratora wyrażony na s.14 uzasadnienia apelacji poprzez uzupełnienie pkt 2 zaskarżonego wyroku o przepis art.4 § 1 kk. W tym zakresie sąd I instancji stosował wobec oskarżonego M. D. przepisy Kodeksu karnego w wersji obowiązującej uprzednio, tj. względniejszej niż w dacie wyrokowania. Odnosnie pkt 7 i 18 było to zbędne,	

<p>albowiem Sąd Okręgowy już to uczynił. W zakresie pkt 12 i 15 było to z kolei niemożliwe, albowiem w tej części wyrok został uchylony i sprawa przekazana sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uchylenia</p>			
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uchylenia</p>			

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.	pkt 1, 5, 6, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
Uwzględnienie zarzutów apelacji prokuratora w zakresie dot. M. D., G. K. i E. D. (1) w zakresie, o którym mowa powyżej.			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd meriti winien ponownie i wnikliwie przeanalizować			

materiał dowodowy wskazany wyczerpująco przy omówieniu apelacji prokuratora. Uwaga ta w szczególności odnosi się do materiałów z kontroli operacyjnej, tj. zabezpieczonych rozmów telefonicznych, w których znajdują się treści podważające tezy zawarte w zaskarżonym wyroku. Mając na uwadze, że w pkt 1, 5, 6, 11 i 14 wyroku doszło do uniewinnienia oskarżonych Sąd Apelacyjny nie mógł samodzielnie zmienić ww. rozstrzygnięć. Jednocześnie zasła także konieczność uchylecia orzeczenia w pkt 12-13 i 15-17 wyroku – mimo uznania apelacji obrońcy G. K. i E. D. za bezzasadną – albowiem czyny przypisane w 12 i 15 wyroku nie mają charakteru samodzielnego.

<p>Uchylenie w tym zakresie jest więc pokłosiem uchylenia uniewinnień od czynu z art.258 § 1 kk – pkt 11 i 14 wyroku. W przypadku skazania za ten czyn zajdzie zatem konieczność rozważenia przyjęcia, czy ww. oskarżeni działali w warunkach art.65 § 1 kk co do czynów określonych w pkt 12 i 15 wyroku.</p>		
<p>0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>4 5 6 7</p>	<p>Na podstawie art.29 ust.2 ustawy z dnia 26 maja 1982r. prawo o adwokaturze</p>	

(tj. Dz.U. Nr 16, poz. 124 z późn.zm.) i § 1, § 2 pkt 1 i 2, § 4 ust.1-3, § 17 ust.2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tj. Dz.U. z 2019, poz. 18) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. T. kwotę 738 zł; w tym 23 % VAT, z tytułu zwrotu kosztów nieopłaconej nawet w części pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach postępowania odwoławczego dot. oskarżonego M. D. Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art.634 kpk, art.627 kpk, art.636 § 1 kpk

oraz art.8, art.1,
art.2 ust.1 pkt
5, art.3 ust.1
ustawy z dnia
23.06.1973r. o
opłatach w
sprawach
karnych (tj.
Dz.U. z 1983r.
Nr 49, poz.223
z późn.zm.).
Na koszty te
składają się
wyłożone przez
Skarb Państwa
wydatki w
postaci: 1/5
ryczałtu za
doręczenia,
koszt karty
karnej (4 zł;
+ 30 zł;) oraz
opłata za drugą
instancję (1.600
zł;).

Na podstawie
art.624 § 1 kpk
zwolniono K. N.
(1) z obowiązku
uiszczenia na
rzecz Skarbu
Państwa
kosztów
sądowych za
postępowanie
odwoławcze,
albowiem
istnieją
podstawy do
uznania, że ich
uiszczenie
byłoby zbyt
uciążliwe dla
oskarżonej ze
względu na jej
aktualną
sytuację
majątkową.

W pozostałej części związanej z apelacją prokuratora, w zakresie odnoszącym się do oskarżonych K. N. (1) i D. D. (2), kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa. Podstawą tego orzeczenia jest przepis art.636 § 1 i 2 kpk.

7. PODPIS

P. S. M. Ś. P. G.